

Arrest

**nr. 352 026 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 2024 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader. Op 12 maart 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 25 maart 2025 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader. Op 23 september 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 2 oktober 2025 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader. Op 23 maart 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.10.2025 werd ingediend door:

Naam: [N.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.10.2025 voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn vader [N.E.] (RR [...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreeerde partner als bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. ...’

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient in het kader van de huidige procedure aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal paspoort Ghana [...] op naam van betrokkene, afgegeven te Accra op [xx.xx.2024]*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.03.2020, 04.06.2020, 21.09.2020, 15.01.2021, 18.10.2021, 12.05.2022, 21.04.2023, 13.07.2023, 04.11.2023 en 01.01.2024*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde, [C.O.] (moeder betrokkene) dd. 15.06.2017, 25.09.2017, 10.02.2018, 18.07.2018, 30.11.2018, 11.01.2019, 12.03.2019*
- ongedateerde verklaring op eer van betrokkene waarin hij aangeeft sinds mei 2024 in België te verblijven, stelt dat hij en zijn broer(s)/zus(sen) slachtoffer te zijn (geweest) van misbruik door hun stiefvader, en verklaart dat hij in België wenst te werken; echter, deze aangehaalde familiale en persoonlijke omstandigheden houden geen verband met de beoordeling van het “ten laste zijn”.*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 16.09.2024 en/of 25.03.2025, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 12.03.2025 en/of 23.09.2025.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- ‘motivation letter for family reunification with my Belgian Father’ waarin betrokkene verklaart dat er geen schriftelijk bewijs bestaat van geldafhalingen aangezien deze enkel telefonisch worden bevestigd, dat overschrijvingen tijdens zijn minderjarigheid via zijn moeder verliepen wegens het ontbreken van een eigen rekening, en dat onderbrekingen tussen de overschrijvingen te verklaren zijn door de toereikendheid van de ontvangen bedragen voor zijn levensonderhoud tijdens zijn studies*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.10.2025, 13.11.2025, 21.12.2025, 13.01.2026: echter, deze geldstorting hebben betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Ghana, en op de periode na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidscontract Engie dd. 09.06.2021, bijbehorende geactualiseerde loonfiches [E.] voor de maand december 2024 en de periode februari 2025 – september 2025*
- attesten dd. 02.10.2025 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW Gent*
- geactualiseerde verklaring van lidmaatschap CM dd. 20.10.2025 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de*

mutualiteit heeft niet de zelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs

- certificaat Nederlandse tweede taal – richtgraad 1 dd. 30.06.2025, inschrijvingsformulier CVO Gent dd. 20.06.2025 (cursusperiode: 01.09.2025 – 21.01.2026), ontvangsbewijs stad Gent dd. 15.11.2024 en 20.06.2025

Betrokkene stelt dat het voorgelegde 'tax clearance certificate' dd. 11.06.2024 wel degelijk aantoonde dat hij tijdens zijn verblijf in Ghana geen inkomsten, geen eigendom en geen werk had. Hij verwijst hiervoor naar de zin 'purpose: THE BELGIUM AUTHORITY THAT THE ABOVE NAME HAS NO INCOME, NO PROPERTY, NO WORK WHEN HE WAS IN GHANA'. Echter, wanneer gekeken wordt naar het gehele document (voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 16.09.2024 en 25.03.2025), en niet alleen naar de gedeeltelijke print-screen opgenomen in de in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde motivatiebrief, blijkt dat deze zin een andere betekenis heeft, met name: "This Tax Clearance Certificate is issued in compliance with section 14 of Revenue Administration Act, 2016 (A401 915) - Purpose: TO THE BELGIUM AUTHORITY THAT THE ABOVE NAME HAS NO INCOME, NO PROPERTY, NO WORK WHEN HE WAS IN GHANA".

Sectie 14 van de Revenue Administration Act stelt dat de betrokkene bij de aanvraag van een 'tax clearance certificate' de specifieke reden moeten opgeven waarom ze dit attest opvroegen. In het geval van betrokkene gaf hij zelf op: 'TO THE BELGIUM AUTHORITY THAT THE ABOVE NAME HAS NO INCOME, NO PROPERTY, NO WORK WHEN HE WAS IN GHANA'. Deze zin doelt dus op de reden waarom betrokkene het attest opvroeg, het is geenszins een verklaring van de Ghanese belastingdienst dat betrokkene geen inkomen, geen eigendom, en geen werk had tijdens zijn verblijf in Ghana.

Het voorgelegde 'tax clearance certificate' dd. 11.06.2024, afgeleverd door de Ghanese belastingdienst, heeft betrekking tot de periode 2022-2023-2024 en toont enkel aan dat betrokkene in deze periode met betrekking tot de 'corporate income tax (cit)' (= bedrijfsbelasting) en de 'withholding tax' (= bronbelasting) geen belastbaar inkomen had, geen belastingen diende te betalen, en geen schulden heeft. Het geeft dan ook slechts gedeeltelijke informatie en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Tevens dient opgemerkt te worden dat uit artikel 7 van de Ghanese Personal Income Tax Law blijkt dat bepaalde inkomsten zijn vrijgesteld van belastingheffing.

Wat de voorgelegde stortingen aan een derde (de moeder van betrokkene) betreft dient nogmaals opgemerkt te worden dat deze in se niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De verklaring dat deze stortingen verzonden werden naar zijn moeder maar in feite gebruikt werden om te voorzien in zijn levens onderhoud is een loutere bewering die niet wordt gestaafd door objectieve, verifieerbare elementen.

Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient allereerst opgemerkt te worden dat deze stortingen dateren uit een periode waarin betrokkene nog minderjarig was, terwijl betrokkene geacht wordt een actuele financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon aan te tonen, voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst nadat hij de leeftijd van 18 jaar heeft. Tevens dient opgemerkt te worden dat deze 7 stortingen over een periode van een 2-tal jaar eerder beperkt en onregelmatig zijn.

Ook wat de stortingen aan betrokkene zelf betreft, dient opgemerkt te worden dat deze zeer onregelmatig zijn en bovendien in sterk dalende lijn liggen qua frequentie (3 stortingen in 2020, 2 in 2021, 1 in 2022, 3 in 2023 en 1 in januari 2024). Bovendien zijn er grote periodes waarin helemaal niets werd gestort (tussen januari 2021 en oktober 2021; tussen oktober 2021 en mei 2022, tussen mei 2022 en april 2023). Dit alles, en mede gelet op de grootte van de bedragen die niet van het tegendeel kunnen getuigen, is het gelet op het geheel van de beschikbare gegevens niet aannemelijk dat betrokkene van deze bedragen afhankelijk was om er mee te voorzien in zijn basisbehoeften. De levensstandaard in Ghana ligt weliswaar een pak lager dan in België, maar er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorgelegde stortingen betrokkene moesten in staat stellen over een periode van ruim 3 jaar in zijn basisbehoeften te voorzien. Deze beperkte en onregelmatige stortingen sluiten dus geenszins uit dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorzag in het land van herkomst of origine voorafgaand aan zijn komst naar België, en/of dat betrokkene door derden werd onderhouden. Er werd niet aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn basislevensonderhoud.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.09.2024 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene bewijst niet afdoende reeds in het land van herkomst en voorafgaand onderhavige aanvraag gezinshereniging ten laste te zijn van de referentiepersoon. Betrokkene voldoet aldus niet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarde na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 5.11, 2° van de RvV-wet zijn de bepalingen van deze wet van toepassing "op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld".

Verzoeker diende op 28 mei 2026, dit is voor de inwerkingtreding van de voormelde wet, een syntheseseminarie in conform (oud) artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op deze reeds afgehandelde procedure stap doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in huidige procedure nog uitspraak op basis van de syntheseseminarie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de materiële motiveringsplicht.

In zijn syntheseseminarie vat hij dit middel, en zijn repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Verwerende partij heeft terzake een discretionaire bevoegdheid maar ze dient hiermee zorgvuldig en redelijk om te gaan.

Verzoeker moet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het is echter manifest onredelijk te verwachten dat verzoeker kan bewijzen dat hij iets niet heeft met name een inkomen. Verzoeker heeft alle medewerking verleend en de stukken die objectief mogelijk naar voren te brengen zijn, naar voren gebracht.

Verzoeker leefde in Ghana bij zijn moeder. Ook toen hij meerderjarig was. Het is logisch en aannemelijk dat de vader dan ook de gelden naar de moeder zond voor het onderhoud van hun zoon.

Het is tevens onzorgvuldig om het taks clearance certificate (stuk 3) niet te weerhouden. Immers, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, staat er duidelijk op de dat verzoeker geen belastbare inkomsten heeft (chargeable income: nil).

Verweerder stelt dat verzoeker geen bewijs van onvermogen voorlegt. Verzoeker heeft zijn best gedaan om het één en ander voor te leggen en verwijst in deze tevens naar het arrest van uw Raad van 26 oktober 2018 (nr. 211.725) waarin gesteld wordt dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.

Uit de bestreden beslissing wordt er ook geen rekening gehouden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoeker in Ghana.

Verzoeker verwijst tevens naar de MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD d.d. 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (blz. 6 van 21):

“In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd¹⁷. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.”

“Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan “andere ten laste komende familieleden” de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals 5 het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Verwerende partij herhaalt haar argumenten uit de bestreden beslissing en verzoekende partij verwijst dan ook naar hetgeen hierboven reeds is uiteengezet en benadrukt dat het hoorrecht werd geschonden. Ook de refertepersoon ging meermaals naar Ghana maar kan uiteraard de afgifte van gelden niet bewijzen. Het is tevens normaal dat de mater familias, die het huishouden draaiende houdt en verantwoordelijk is voor de uitgaven, het geld ontvangt en niet de zoon boven zijn moeder wordt gezet.

Ten laste wil zijn wil niet zeggen dat men zelf geen enkel inkomen mag hebben maar dat zonder de hulp van de refertepersoon men niet kan voldoen in zijn basisbehoeften.

Verzoeker schrijft een persoonlijke brief betreffende zijn relatie met zijn vader en de omstandigheden in Ghana maar verwerende partij wil dit zelfs niet behandelen en schuift deze terzijde: “deze aangehaalde familiale en persoonlijke omstandigheden houden geen verband met de beoordeling van het ‘ten laste’”.

Verzoeker werd in deze ook niet gehoord.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zo wordt toepassing gemaakt van de bepalingen van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt er op gewezen dat verzoeker, nu hij ouder is dan 18 jaar, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische vader moet aantonen dat hij van hem ten laste is. Dit vereist volgens verweerder dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat “*van in het land van herkomst of origine*”. Verweerder geeft een overzicht van de voorgelegde bewijsstukken en stelt op basis hiervan vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentpersoon, nu hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst en evenmin dat hij aldaar financieel of materieel werkelijk afhankelijk was van deze referentpersoon. Dit alles wordt concreet toegelicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.4. Verzoeker diende op 2 oktober 2025, op 23-jarige leeftijd, voor de derde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een interne situatie betreft. Inzake deze aanvraag beslist verweerder op 23 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hierbij werd toepassing gemaakt van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals ook duidelijk wordt gesteld in de bestreden beslissing: “[o]vereenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025”. De toegepaste bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]”

3.5. Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. In deze situatie wijst verweerder er correct op dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht als familielid in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, ten laste moet zijn van zijn Belgische vader en dit vereist dat “er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.” Verweerder acht het op basis van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende aangetoond dat verzoeker in zijn land van herkomst, voor hij naar België kwam om zijn vader te vervoegen, werkelijk ten laste was van deze laatste, doordat hij niet afdoende aantoonde dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België en doordat hij onvoldoende aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van zijn vader, in de zin dat hij aangewezen was op de ondersteuning van zijn vader om in zijn basisbehoeften te voorzien.

3.6. Verzoeker stelt allereerst dat hij in Ghana bij zijn moeder woonde, ook na zijn meerderjarigheid, en het aannemelijk is dat de gelden die zijn vader naar zijn moeder stuurde voor zijn onderhoud dienden. Hij stelt nog dat er geen rekening is gehouden met zijn financiële en sociale omstandigheden in Ghana. Hiervoor verwijst hij naar een persoonlijke brief die hij schreef over de relatie met zijn vader en de omstandigheden in Ghana, die verweerder volgens hem onterecht terzijde schoof door te stellen dat “deze aangehaalde familiale en persoonlijke omstandigheden geen verband [houden] met de beoordeling van het ‘ten laste zijn’”.

In dit verband stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met zowel de voorgelegde bewijzen van geldoverdrachten als de twee verklaringen van verzoeker over zijn omstandigheden.

Zo wordt in de bestreden beslissing allereerst gewezen op de in de eerdere procedures ook reeds voorgelegde “ongedateerde verklaring op eer van betrokkene waarin hij aangeeft sinds mei 2024 in België te verblijven, stelt dat hij en zijn broer(s)/zus(sen) slachtoffer te zijn (geweest) van misbruik door hun stiefvader, en verklaart dat hij in België wenst te werken”. Verweerder wijst er op dat “deze aangehaalde familiale en persoonlijke omstandigheden [...] geen verband [houden] met de beoordeling van het ‘ten laste zijn’”. Eveneens wordt rekening gehouden met de in het kader van de huidige aanvraag bijkomend voorgelegde “motivation letter for family reunification with my Belgian Father” waarin betrokkene verklaart dat er geen schriftelijk bewijs bestaat van geldafhalingen aangezien deze enkel telefonisch worden bevestigd, dat

overschrijvingen tijdens zijn minderjarigheid via zijn moeder verliepen wegens het ontbreken van een eigen rekening, en dat onderbrekingen tussen de overschrijvingen te verklaren zijn door de toereikendheid van de ontvangen bedragen voor zijn levensonderhoud tijdens zijn studies". Rekening houdend met deze verklaringen werd vervolgens inzake de voorgelegde bewijzen van geldoverdrachten gemotiveerd als volgt:

"Wat de voorgelegde stortingen aan een derde (de moeder van betrokkene) betreft dient nogmaals opgemerkt te worden dat deze in se niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De verklaring dat deze stortingen verzonden werden naar zijn moeder maar in feite gebruikt werden om te voorzien in zijn levens onderhoud is een loutere bewering die niet wordt gestaafd door objectieve, verifieerbare elementen.

Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient allereerst opgemerkt te worden dat deze stortingen dateren uit een periode waarin betrokkene nog minderjarig was, terwijl betrokkene geacht wordt een actuele financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon aan te tonen, voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst nadat hij de leeftijd van 18 jaar heeft. Tevens dient opgemerkt te worden dat deze 7 stortingen over een periode van een 2-tal jaar eerder beperkt en onregelmatig zijn.

Ook wat de stortingen aan betrokkene zelf betreft, dient opgemerkt te worden dat deze zeer onregelmatig zijn en bovendien in sterk dalende lijn liggen qua frequentie (3 stortingen in 2020, 2 in 2021, 1 in 2022, 3 in 2023 en 1 in januari 2024). Bovendien zijn er grote periodes waarin helemaal niets werd gestort (tussen januari 2021 en oktober 2021; tussen oktober 2021 en mei 2022, tussen mei 2022 en april 2023). Dit alles, en mede gelet op de grootorde van de bedragen die niet van het tegendeel kunnen getuigen, is het gelet op het geheel van de beschikbare gegevens niet aannemelijk dat betrokkene van deze bedragen afhankelijk was om er mee te voorzien in zijn basisbehoeften. De levensstandaard in Ghana ligt weliswaar een pak lager dan in België, maar er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorgelegde stortingen betrokkene moesten in staat stellen over een periode van ruim 3 jaar in zijn basisbehoeften te voorzien. Deze beperkte en onregelmatige stortingen sluiten dus geenszins uit dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorzag in het land van herkomst of origine voorafgaand aan zijn komst naar België, en/of dat betrokkene door derden werd onderhouden. Er werd niet aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn basislevensonderhoud."

Door enkel nogmaals te benadrukken dat hij de afgifte van bepaalde gelden niet kan bewijzen en dat het "normaal" is dat zijn moeder, die het huishouden draaiende hield en verantwoordelijk was voor de uitgaven, het geld voor zijn onderhoud zou ontvangen, kan verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Met deze blote bewering laat verzoeker na om concreet in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt gesteld dat – zelfs indien de geldoverschrijvingen aan zijn moeder zouden worden meegenomen – deze dateren uit een periode waarin verzoeker nog minderjarig was, terwijl hij wordt geacht een actuele financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon aan te tonen, voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst nadat hij de leeftijd van 18 jaar bereikte. Door thans aan te geven dat hij in Ghana ook na zijn meerderjarigheid bij zijn moeder bleef wonen, toont hij ook nog niet aan dat hij sindsdien werkelijk ten laste was van zijn vader. Verzoeker laat volledig na om concreet in te gaan op de motieven inzake de bewijzen van concrete ondersteuning die hij sinds zijn meerderjarigheid ontving van zijn vader en toont aldus niet aan dat deze als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn aan te merken.

Voor zover verzoeker stelt dat de referentiepersoon ook meermaals naar Ghana kwam maar hij de afgifte van gelden niet kan aantonen, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering is. Bovendien blijkt niet dat verzoeker dit element concreet heeft aangebracht in zijn aanvraag.

Uit de aangehaalde motieven blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met de verklaringen van verzoeker aangaande zijn financiële en sociale situatie in Ghana. Er werd evenwel geoordeeld dat deze niet volstaan om – in combinatie met de voorgelegde stukken – aan te tonen dat hij van in zijn land van herkomst werkelijk ten laste is van zijn Belgische vader. Het is – gelet op de voorgaande vaststellingen – ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om in zijn beslissing te stellen dat verzoekers blote beweringen over het beweerd misbruik door zijn stiefvader in Ghana en zijn verklaring dat hij wenst te werken in België geen verband houden met de aan te tonen van de voorwaarde van het ten laste zijn. Verzoeker maakt het tegendeel alleszins niet aannemelijk, ook niet door te citeren uit de "mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende de richtsnoeren voor een betere omzetting van Richtlijn 2004/38/EG". De Raad wijst er trouwens op dat de voorliggende situatie niet valt binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn, nu het een louter interne situatie betreft.

3.7. Verzoeker betoogt nog dat het manifest onredelijk is om van hem te verwachten dat hij dient te bewijzen dat hij iets niet heeft (gehad), namelijk een inkomen. Hij wijst er op dat hij alle medewerking heeft verleend en dat hij de objectief mogelijk voor te leggen stukken heeft bijgebracht. Hij vindt het onzorgvuldig van

verweerder om zijn bewijs van onvermogen, namelijk het “*tax clearance certificate*” van 11 juni 2024, niet te aanvaarden, nu er duidelijk op staat vermeld dat hij geen belastbaar inkomen heeft.

Met dit betoog toont verzoeker evenwel nog niet aan dat verweerder op incorrecte of onzorgvuldige wijze tot de volgende beoordeling kwam met betrekking tot dit voorgelegde certificaat:

“Betrokkene stelt dat het voorgelegde ‘tax clearance certificate’ dd. 11.06.2024 wel degelijk aantoonde dat hij tijdens zijn verblijf in Ghana geen inkomsten, geen eigendom en geen werk had. Hij verwijst hiervoor naar de zin ‘purpose: THE BELGIUM AUTHORITY THAT THE ABOVE NAME HAS NO INCOME, NO PROPERTY, NO WORK WHEN HE WAS IN GHANA’. Echter, wanneer gekeken wordt naar het gehele document (voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 16.09.2024 en 25.03.2025), en niet alleen naar de gedeeltelijke print-screen opgenomen in de in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde motivatiebrief, blijkt dat deze zin een andere betekenis heeft, met name: “This Tax Clearance Certificate is issued in compliance with section 14 of Revenue Administration Act, 2016 (A401 915) - Purpose: TO THE BELGIUM AUTHORITY THAT THE ABOVE NAME HAS NO INCOME, NO PROPERTY, NO WORK WHEN HE WAS IN GHANA”.

Sectie 14 van de Revenue Administration Act stelt dat de betrokkene bij de aanvraag van een ‘tax clearance certificate’ de specifieke reden moeten opgeven waarom ze dit attest opvragen. In het geval van betrokkene gaf hij zelf op: ‘TO THE BELGIUM AUTHORITY THAT THE ABOVE NAME HAS NO INCOME, NO PROPERTY, NO WORK WHEN HE WAS IN GHANA’. Deze zin doelt dus op de reden waarom betrokkene het attest opvroeg, het is geenszins een verklaring van de Ghanese belastingdienst dat betrokkene geen inkomen, geen eigendom, en geen werk had tijdens zijn verblijf in Ghana.

Het voorgelegde ‘tax clearance certificate’ dd. 11.06.2024, afgeleverd door de Ghanese belastingdienst, heeft betrekking tot de periode 2022-2023-2024 en toont enkel aan dat betrokkene in deze periode met betrekking tot de ‘corporate income tax (cit)’ (= bedrijfsbelasting) en de ‘withholding tax’ (=bronbelasting) geen belastbaar inkomen had, geen belastingen diende te betalen, en geen schulden heeft. Het geeft dan ook slechts gedeeltelijke informatie en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Tevens dient opgemerkt te worden dat uit artikel 7 van de Ghanese Personal Income Tax Law blijkt dat bepaalde inkomsten zijn vrijgesteld van belastingheffing.”

Door louter vol te houden dat uit dit voorgelegd stuk blijkt dat hij geen belastbare inkomsten had, gaat verzoeker volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat dit document slechts gedeeltelijke informatie bevat over de mogelijke inkomsten van verzoeker in Ghana en dat er inkomsten zijn die zijn vrijgesteld van belastingheffing. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motivering en kan ze niet weerleggen met zijn kritiek.

Verzoeker wijst er verder weliswaar op dat van hem geen onmogelijk of zeer moeilijk te leveren bewijs inzake zijn onvermogen kan worden verwacht en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak zou zijn, doch er moet worden benadrukt dat het wel degelijk aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete bewijselementen aannemelijk te maken dat hij – gezien zijn sociale en economische omstandigheden in het land van herkomst voor de komst naar België – was aangewezen op de ondersteuning van de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Het bewijs hiertoe is vrij. Op basis van de gedane vaststellingen dat enerzijds de aangetoonde geldoverdrachten aan verzoeker niet van aard zijn dat kan worden aangenomen dat verzoeker er werkelijk van afhankelijk was om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, gelet op hun zeer onregelmatig karakter, de sterk dalende lijn qua frequentie en de grootorde van de bedragen, en anderzijds evenmin zijn onvermogen in dit land voldoende blijkt op basis van de voorliggende ‘*tax clearance certificate*’, heeft verweerder in alle redelijkheid kunnen oordelen dat het bewijs van het ten laste zijn onvoldoende is geleverd, zonder hierbij van verzoeker een onmogelijk of zeer moeilijk te leveren bewijs te vereisen. Verzoeker toont ook niet aan dat het door hem in dit verband aangehaalde arrest van de Raad een vergelijkbare zaak betrof. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

Waar verzoeker nog betoogt dat “*ten laste zijn*” niet betekent dat hij zelf geen enkel inkomen mag hebben, maar wel dat men zonder hulp van de referentiepersoon niet kan voldoen in zijn basisbehoeften, leest de Raad in de bestreden beslissing op zich niets anders. Minstens gaat verzoeker voorbij aan de duidelijke motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker aan de hand van de voorgelegde bewijzen van effectieve ondersteuning niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij hiervan “*afhankelijk was om er mee te voorzien in zijn basisbehoeften*”, gelet op het zeer onregelmatig karakter ervan, de sterk dalende lijn qua frequentie en de grootorde van de bedragen. Verzoeker toont andermaal het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan.

3.8. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting noch een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet noch een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.9. Verzoeker maakt evenmin een schending van het hoorrecht aannemelijk. De Raad wijst er op dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Bovendien is dit reeds de derde aanvraag die verzoeker heeft ingediend, waardoor er kan worden verwacht dat hij ondertussen wel weet welke nuttige stukken hij kon voorleggen in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend nog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Hij toont zo niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met elementen of zich steunt op gegevens die hij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunt op redenen waarop hij in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Verzoeker toont trouwens evenmin aan dat hij, indien bijkomend gehoord, nog bijkomende nuttige gegevens of stukken kon voorleggen.

3.10. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS